

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A.S.  
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.  
o ustalenie stosunku pracy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych  
w dniu 20 maja 2026 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie  
z dnia 19 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Pa 51/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z 19 stycznia 2024 r. oddalił apelację powoda A.S. od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie z 3 lipca 2023 r., który oddalił jego powództwo o ustalenie stosunku pracy ze spółką z o.o. M. z siedzibą w P.

Sąd odwoławczy podzielił ustalenia i zapatrywania prawne Sądu pierwszej instancji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.:

- 1) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i
- 2) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Postępowanie kasacyjne nie jest kolejną zwykłą (powszechną) instancją, co tłumaczy wymagania stawiane podstawom przysądu.

Pierwsza zgłoszona we wniosku podstawa przysądu, czyli z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie spełnia się jako zasadna podstawa przysądu z następujących przyczyn.

Ta podstawa przysądu ma charakter uniwersalny (systemowy), gdyż przedmiotem jej zainteresowania są tylko same przepisy prawa ze względu na kwalifikowaną potrzebę wykładni, bowiem budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Podstawy tej nie należy mylić z oceną prawidłowości zastosowania przepisów prawa w indywidualnej sprawie skarżącego, gdyż wówczas jest to domena ostatniej podstawy przysądu, czyli z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. a nie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie wykazują poważnych wątpliwości w wykładni przepisów lub rozbieżności w orzecznictwie sądów. Objęcie tą podstawą przysądu art. 176 k.s.h. nie wskazuje i nie wykazuje na czym polega problem prawny dotyczący rozumienia lub wykładni tego przepisu. Powoływana regulacja nie jest nowa w prawie spółek, a przedmiot regulacji i znaczenie tego przepisu nie budzą wątpliwości. Sąd Rejonowy nie stosował tego przepisu, dopiero w apelacji powód hasłowo zarzucił naruszenie art. 176 k.s.h., co nie przyczyniło się do uwzględnienia apelacji. Natomiast wskazany we wniosku fragment uzasadnienia Sądu II instancji, dotyczy stosowania prawa, a nie jego wykładni, co nie składa się na zasadną podstawę przysądu, gdyż znaczenie ma dopiero wykładnia budząca poważne wątpliwości, a tego brak jest we wniosku. Ponadto w sprawie nie ustalono, iżby skarżący był współnikiem w spółce z o.o.

Negatywna ocena dalszej części podstawy przysądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wynika z tego, że jej uzasadnienie w punkcie b) nie wskazuje przepisu prawa, który ma być przedmiotem zainteresowania tej podstawy przysądu, co samo

w sobie nie byłoby wystarczające, bez wskazania i wykazania poważnych wątpliwości w wykładni. Innymi słowy z braku wskazania przepisu ta część jest bezprzedmiotowa.

Natomiast odwołanie się w punkcie c) do art. 339 k.p.c. oraz art. 340 k.p.c. nie zmienia negatywnej oceny zgłoszonej podstawy przedsądu, gdyż skargę kasacyjną wnosi się od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji (art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c.), natomiast przepisy o wyroku zaocznym stosowane są potencjalnie przez sąd pierwszej, ale nie przez sąd drugiej instancji.

Nie ma również podstaw do uznania za zasadną podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Z tej zasadniczej przyczyny, że skarżący w tej podstawie przedsądu nie podważa ustaleń stanu faktycznego. Na etapie przedsądu wiążą ustalenia faktyczne, na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. *in fine* ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu). Wskazanie na art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające, gdyż przepis ten bezpośrednio dotyczy oceny dowodów i ustaleń stanu faktycznego, dlatego nie może być podstawą zarzutu skargi kasacyjnej ze względu na ograniczenie wynikające z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Zarzuty podstaw kasacyjnych z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.). Oznacza to, że zarzuty podstaw kasacyjnych nie zastępują zarzutów szczególnej podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna podstawa przedsądu ma na uwadze indywidualny interes strony w przyjęciu jej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem samodzielnie, czyli odrębnie od zarzutów podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak jest tego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skoro granicę ustaleń faktycznych stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym, to wiążą ustalenia faktyczne sądu powszechnego o woli zawarcia przez strony umowy zlecenia, a nie umowy o pracę (art. 65 k.c., art. 3531 k.c., art. 734 k.c., art. 750 k.c.).

Kierując się tymi motywami orzeczono na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

[SOP]

